

Karel van Stuijvenberg | Verzamelaar van Cobra

Samenvatting

In dit interview met kunstverzamelaar Karel van Stuijvenberg voor het Oral History project van Fondation Constant vertelt Van Stuijvenberg over zijn ontmoetingen met Constant, zijn obsessie met het verzamelen van Cobra werken. Het organiseren van tentoonstellingen in Zuid-Amerika, waar ook werken van Constant tentoongesteld werden. De tentoonstelling die hij maakte in Caracas met grafiek van Constant. En veel persoonlijke herinneringen en anekdotes. *Door Karel Ankerman*

Cobra

'Ik heb Constant voor het eerst ontmoet eind jaren zeventig in zijn atelier op Wittenburg in Amsterdam. Dat kwam door mijn belangstelling en mijn obsessie met Cobra. Maar eerst even een vraag: gaat dit gesprek alleen over Constant en New Babylon of ook over zijn betrokkenheid bij Cobra? Want daar begon mijn belangstelling voor deze kunstenaars. Ik was in die tijd betrokken bij een galerie in Caracas en kwam voor het eerst in aanraking met het werk van Karel Appel. Dat was in 1974. Toen heb ik een advertentie geplaatst in de Telegraaf en ik zocht een klein werk van Karel Appel. In die galerie, waar ik bij betrokken was, kregen we allemaal catalogi, krantenknipsels, enzovoort. Toen kreeg ik in 1974 twee reacties op mijn speurtocht, één was van een galerie in Nederland, de ander was iemand privé in Heemstede. Dat was de enige reactie die ik gekregen had. Dus ik ging die galerie bezoeken. Dat verliep een beetje stug. Die galeriehouder zegt: dat heb ik, eerlijk gezegd, niet ter beschikking, want het is net verkocht. Ik zei jammer, ik wou het hebben. Ik had nog niks van Appel of Constant. Toen liep ik op het Spui binnen bij galerie Krikhaar, Dat is mijn favoriete galerie geworden. Een paar maanden later kwam ik weer hier op een veiling. Toen kocht ik in één keer vierentwintig schilderijtjes van Cobra. Die heb ik meegenomen naar Venezuela waar ik een huis had. Toen zei mijn compagnon in die galerie: tot hier en niet verder. Maar ik ging door tot ik een collectie had, in totaal vijfhonderd stuks.

Constant

Het eerste schilderij van Constant heb ik pas later gekocht. Het was een groot werk dat ik zag in zijn atelier. Dat werk heb ik toen ter plekke gekocht en meegenomen. Het jaar kan ik me niet meer herinneren. Maar er is nog wel een foto waar hij en mijn dochter op staan. Die heb ik in het atelier gemaakt. Een jaar of twee later is zij nog een keer op bezoek geweest in het atelier van Constant. Hij was erg op haar gesteld en ook op mijn vrouw. Als ik terug uit Venezuela in Amsterdam was gingen we met zijn allen eten bij restaurant Excelsior op het Rokin. Daar was Trudy toen ook bij. Constant nam altijd zijn hondje mee, die heette Waldo¹ geloof ik. Hij kon zonder zijn hond nergens naar toe. Mijn vrouw was ook gek op honden, dat schiep een band met Constant. Als ik bezoek kwam op het atelier in dat oude schoolgebouw was hij altijd bezig met een groot schilderij dat volgens hem niet af was. Daar moest nog wat aan gebeuren. Constant was ook heel belezen, ik vond hem een echte intellectueel. Hij hield veel van gedichten. Ik herinner me nog de eerste keer dat ik hem ontmoette. Ik ging langs op het atelier en klopte bij hem aan. Hij was heel gereserveerd en wilde niet dat mensen zo maar aanbelde. Dat is later met ons wel veranderd. En hij wilde ook niet graag verkopen.

---

¹ Waldo overleed in 1990. Tijdens de relatie met Trudy had Constant een hondje, die Tikus heette.

Niet verkopen

Er waren twee schilderijen die ik heel graag wilde kopen, maar daar wilde hij eerst niets van weten. Toen zei ik: Constant doe niet zo flauw. Ik zoek een verjaardagscadeau voor mijn vrouw. Die is morgen jarig. Dat veranderde de zaak en mocht ik het wel kopen. Het ging om het werk De Beking van Venus uit 1977. Daarna ging het alleen nog maar over de prijs. Dat ging niet makkelijk, want ik had het gevoel dat hij eigenlijk helemaal niet wilde verkopen. Dat was bij Corneille wel anders! Daarmee ging ik eerst flink borrelen en dat was het zo gepiept. Met Constant dronk ik ook wel een glaasje Luxemburgse wijn, maar echt dronken heb ik hem nooit gezien. Later heb ik nog een groot schilderij van Constant gekocht dat heette Paysage Artificiel uit 1963, geloof ik. Dat schilderij heb ik later tentoongesteld in 1988 in de Nieuwe Kerk in Amsterdam. Ik had toch wel een goede band met hem.

Tentoonstellingen

In 1988 heeft hij zich nog bemoeid met de catalogus voor de Nieuwe Kerk tentoonstelling. Constant zei toen: 'Ik bewonder wat jij in zo'n korte tijd voor elkaar hebt gekregen.' In Caracas, in het Museo de Belles Artes heb ik nog eens een tentoonstelling gemaakt van zijn werk. Een solotentoonstelling van zijn grafiek. (Constant – grabados y litografias, 1998, red.) Daar heb ik toen ook een catalogus van laten maken. Op de opening kon ik niet zijn, want ik was ziek. Mijn vrouw is toen gegaan met de Nederlandse consul. In 1984 heb ik een grote tentoonstelling georganiseerd waar ook veel werk van Constant te zien was. Dat was in Museo De Arte Contemporaneo in Caracas. (El Movimiento Cobra (1948-1951). En La Coleccion Karel Van Stuijvenberg, red). Die catalogus is al lang niet meer te krijgen, alleen antiquarisch voor veel geld.

Tafellaken

Nu herinner me ineens nog een ontmoeting met Constant in de Bols Taverne op de Rozengracht in Amsterdam. Dat was de enige keer dat we recht tegenover elkaar stonden. Constant, mijn vrouw en ik en het hondje. Het ging over de aankoop van een schilderij. Hij wilde daar 95 (duizend) gulden voor hebben. Ik zei, nou 75 vind ik goed betaald. Dat verhaal heb ik op het tafelkleed geschreven. En de volgende dag bel ik hem op en zeg ok, ik zal het geld in orde maken. Toe zei hij nee, het is al verkocht voor 95 door bemiddeling van Adèle (van Rijckevorsel, red.) uit Den Haag. Die had het voor hem verkocht. Dus heb ik het tafelkleed opgestuurd waarop stond 75. Daar heeft hij nooit meer op gereageerd. 20 duizend gulden heeft me dat linnen tafelkleed gekost. Maar ik wist aan wie het verkocht was. Dat was Jan Nieuwenhuizen Segaar. Later heb ik het schilderij van Segaar gekocht voor 135.000. En nu hangt het in het Cobra Museum. Ik heb het verkocht toen ik mijn hele collectie van de hand deed. Het kan ook zijn dat we tijdens die bijeenkomst bij Bols alle twee flink in de wijnfles hebben gekeken. Ik had de pest in, Maar het heeft onze verhouding niet echt verstoord.

Bloemstuk

Toen Constant overleed kon ik daar niet bij zijn. Dat heeft Trudy mij kwalijk genomen, Maar dat was een misverstand. Daar heb ik mijn excuses voor aangeboden. Ik kon niet weg uit Caracas en heb tegen Nico Delaive (kunsthandelaar red.) gezegd: stuur een mooi bloemstuk, maar dat heeft hij nooit gedaan. Dat moet hem ontgaan zijn. Ik heb het er met Nico later nooit meer over gehad.'

--

Dit interview is een onderdeel van het Oral History project van de Fondation Constant. Het Oral History project wordt financieel ondersteund door het Hartenfonds en Gifted Art.

Interviewer: Karel Ankerman

Datum: 5 december 2015

Geluidsopname: 1 Pro Record digitaal (1 uur, 38 min.)

Totaal: 10.200 woorden

Transcript: 3 p.

Aantal woorden: 1070 (edited)